

§. 9. Hæc de Origine, & Progressu Primariarum Precum, quantum licuit, dicta sufficiant, restat illarum Definitio, seu summaria Descriptio, & dico: Jus Primariarum Precum *Reservatum Imperiale Ecclesiasticum*, *vi cuius Neo-Electo Imperatori ex antiquissima, & approbata ab Antecessoribus Divis Imperatoribus ad Eundem deducta Consuetudine competit potestas ad hoc, ut in qualibet Ecclesia infra fines Imperii Romano - Germanici fidei possit personam idoneam ad Beneficium vel actum vacans, vel vacaturum nominare, in quocumque denum mense Beneficium istud vacaverit, quodque Precisa Cæsarea de Beneficio isto (quod infra mensem à die vacaturæ duxerit optatum) per eum, cui Jus conferendi competit, provideri debeat.* Pergo singula Definitionis formalia sequentibus explicare Capitibus, sitque

CAPUT II.

Quis Preces exerceat, & ex quo Jure?

§. I. **Dico:** Jus Primariarum Precum esse *Reservatum Imperiale Ecclesiasticum*, estque hoc apud Interpretes extrà controversiam. *Vl. Hermes in Fasciculo Juris publici de Reservatis, & Regalibus Imperatori competentibus Cap. XI. N. VI.* Dumque Jus Primariarum Precum asserto esse Reservatum Imperiale, idè Jus illud Originariè in Suprema Imperatoris Majestate, ac in Summo illius Imperio radicatum est; proindè nullus alius, sive Elector, sive Dux, sive Archi-Dux, sive Episcopus, sive Archi-Episcopus hoc Jus in Imperio Romano - Germanico ob deficienti Supremæ Majestatis Imperatoriæ fundamentum exercere potest; & quia est Reservatum Imperiale cum addito: *Ecclesiasticum*, idè exercetur circa rem Ecclesiasticam, nempe circa Beneficia. Et licet regulariter Laicus ad Beneficia actum Præsentationis, aut Nominationis exercere non possit, attamen illud cessat, si ad hoc aut per consuetudinem legitimè introductam, aut per expressam concessionem qualificatus fuerit, & hinc Reservatum hoc differt ab aliis Reservatis Cæsareis circa materiam profanam versantibus, horum namque Exercitium Imperatori etiam in actu 2do competit, absque quod aliqua aut Consuetudo, aut specialis Concessio præviè requiratur, per quam Imperator, utpote ex suprema sua Majestate ad hæc Reservata actualiter exercenda idoneus, reddatur ad actuale Exercitium habitatus. Interim de singulis his Reservatis impræfens mea non agit Disputatio.

§. 2. Competit Potestas exercendi Primarias Preces Imperatori neo-Electo. *Reiffenst. de Primariis Precibus §. 20. N. 570.* ubi Nota: ab Electoribus non eligi propriè Imperatorem, sed *Regem Romanorum* promovendum in Imperatorem per confirmationem, Consecrationem & Coronationem, *Leuren. in Foro benefic. Sect. 3. Cap. 1. §. 10. Qu. 604. N. 1.* quo-

quousque ergò hæc nondum intervenerunt, Imperator non solet dici absolute Imperator, sed cum addito: Electus Imperator, aut in Imperatorem. *Wagnereck Lib. 3. Tit. 5. de Præbend. & Dignit. in 6to pag. 487. versu in Imperatorem electo.* Indè oritur inter Interpretes Punctus ille sat controversus: an non igitur Imperator Preces concedere possit antè Confirmationem? Quæstionem hanc *Chockier Sect. 2. Qu. 12. Cap. 11.* dicit, se malle proponere, quàm decidere; & *Hermes Qu. 16.* ob rationes hinc indè æqualiter ponderantes intellectum suum vult captivare. At juvat notare ea, quæ desuper habet *Wagnereck loco, & pag. citatis, Versu, Quæres,* ibi= an Electus Imperator ex Sola Electione habeat Jus & Auctoritatem administrandi Imperium, concedendi Privilegia & gratias, aliaque faciendi, quæ sunt Potestatis Cæsareæ antè Confirmationem & Coronationem? Si Jura sola consideremus, sententiâ Negativa juxtâ ipsum est illis conformior, & nititur hac ratione, quia Electus in Imperatorem talis non est, nisi confirmetur, & coronetur, nemo autem operatur, antequàm sit. Si verò attendimus Consuetudinem, quæ prævalet, affirmandum est: adducendo authores hanc sententiam esse communem attestantes; idque, juxtâ eundem *Wagnereck*, tanto potiori Jure facit, si Confirmationem jam petierit, atque acceperit, etsi nec Coronatus sit, nec fortassis coronandus. Ex quo sequitur: sicut usu, & Consuetudine introductum est, ut Privilegia, & gratias aliàs Imperatori competentes Electus in Imperatorem concedat, ità posse quodque concedere Preces Primarias antè Confirmationem & Coronationem. *Addit pag. 488. versu, neque obstat. circa finem:* sic vidimus Ferdinandum IV. sel. mem. in Regem Romanorum Augustæ electum absque mora Preces Primarias nemine improbante contulisse, antequàm Confirmationem Româ petere & acquirere potuerit, Prædecessorum utique suorum exemplo. In eandem abeunt sententiam *Leuren. Quæstione jam antè citata 604. N. 2. Reiffenst. eodem loco ut supra N. 574. versu, Quæritur add, ubi pro eadem citat. Pirring, & Engel.*

§. 3. Exercet igitur Preces neo-Electus Imperator, exercet illas vel per se, id est: immediatè, vel mediatè, seu per suos Commissarios, ità ut prærogativa Precum quoque gaudeat Nominatus à tali Commissario, factum enim à Mandatario juxtâ terminos Mandati ab ipso mandante factum censei debet; *Cap. qui facit, de Reg. Juris in 6.* Et ità Imperator *Wenceslaus* olim modò hoc Jus per *Dioecesin Spirensis, & Wormatiensem Ruperto Seniori Palatino* concesserat, *Hermes hic Q. 15.* Sic *Ferdinandus II.* teste *Chockier, pag. 21.* hanc Facultatem cesserat Electori *Colonien.* Exercet Imperator hoc jus nominando Precistam vel ad unam, vel ad plures Ecclesias, quod secundum sit vel simul, vel successive: simul, si unico contexta, & eodem Diplomate quempiam nominaret ad plura Beneficia in diversis Ecclesiis constituta, successive, puta, hodie nominando Precistam ad Ecclesiam A., post aliquod tempus ad Ecclesiam B., & sic

fic diversis Diplomatibus. Proderit autem hæc multiplicata, ad diversa Beneficia vel simultaneè, vel successivè facta Nominatio, ut quis certius citiusque consequatur Beneficium, nam citius solet contingere vacatio quædam in pluribus, quàm in una solummodo Ecclesia, quamvis vacatione hac in unâ eveniente, & subsequatâ Collatione omnes alia gratiæ, seu Nominations ad alia Beneficia mediantibus primis Precibus factæ illicò cessent, ne videlicet quis præter intentionem concedentis plura consequeretur Beneficia *Reiffenst. hic N. 587.* Per hoc tamen non negatur, quin etiam post adeptum prius Beneficium, sique consumptam priorem gratiam, seu nominationem possint eidem Precistæ per Imperatorem novæ Preces Primariæ ad aliud Beneficium porrigi, tum quia clara hic est mens Imperatoris, quod velit duplam præstare gratiam, tum quia per hoc nemini generatur præiudicium, tum quia 2dum hoc Beneficium vel erit compatibile cum *imo*, & Precista utramque retinebit, vel erit incompatible, & per pacificam hujus fortè pinguioris, aut aliàs Precistæ magis proficui allocutionem *immo* vacabit ipso jure. Idem *Reiffenst. loco mox. cit.*

§. 4. An verò Imperator, postquam uni Preces concefferit, possit variare, aut easdem revocare? Quæstio est distinctione terminanda, aut enim jus est quæsitum Precistæ, v. g. si is Preces acceptaverit, eo ipso namque acquisivit jus petendi *immo* vacaturum Beneficium, & non poterit Imperator variare, aut revocare; quandò enim Princeps alicui Beneficium donat, vel concedit (ut facit Precistis) non debet facultas hujusmodi, seu Donatio auferri ab ipso sine causa. Aut jus non est quæsitum Precistæ, sed tantum nomen ejus in albo, seu rotulo Cæsareo descriptum, & tum haud dubium, quin Cæsar possit revocare; neque enim per inscriptionem in Rotulo jus aliquod in re, seu ad rem acquiritur, sed est tantum nuda Annotatio ad Principis memoriam, non ex tempore inscriptionis juris alicujus Concessio ideoque sic inscripti expectantes dicuntur, non provisi, sed in suspenso hæerentes, quorum jus non est irrevocabile, sed conditionale. *Chokier pag. 32.* Ex his inferitur: quod si Cæsar hodie unum coram Capitularibus viva voce nominaret, & eras 2do Preces conferret, qui omnino tutè cupiens procedere, curaret solenni ritu desuper expediri Literas Cæsareas, hic tamen non erit preferendus *immo*, tum quia Scriptura non est de essentia gratiæ, tum quia jus *immo* quæsitum ei sine causa auferri nequit. Quid si tamen duo, aut plures Precistæ de eadem data, de eodémque Beneficio concurrerent? & *Reiffenst. Leuvr. Sect. 3. Cap. 1. Qu. 619.* I. Dum ex Scriptura, seu Diplomatibus de eadem data, vel etiam aliundè constat, quis eorum prius Preces obtinuerit, is erit preferendus, cum qui prior sit in Scriptura, etiam censeatur prior in tempore. II. Qui prius Executori presentat Diploma, præfertur alteri, cui de eadem data facta est Precum collatio.

III. Præfertur ille, cujus Diplomati inserta est clausula: *Motus proprii*, vel clausula: *etiamsi alteri contulerimus*: ea enim denotat, gratiam alterius esse posteriorem. IV. Dum unus denominatus à Cæsare, alter ab eo, cui Cæsar hac in re partes suas commisit, nec conitat de prioritate temporis, præfertur, qui à Cæsare nominatus. V. Si Cæsar uno eodemque verbo Primarias Preces, seu Nominationes conferat duobus pro eadem Ecclesia, neutra collatio valet, cum deficiat potestas, & consequenter voluntas.

§. 5. Licet ex dictis Imperator sine causa nec variare, nec Preces semel concessas, & acceptatas revocare possit; manet tamen ipsi libera facultas surrogandi alium, si prior Precista ante Beneficii obtentionem, aut pacificam possessionem Precibus renunciaverit, aut si morte præventus fuerit. Nam sicut Patronus laicus potest plures præsentare, donec actus plenè fuerit consummatus, sic & Imperator hic poterit nominare plures, donec Nominatio sua plene fuerit effectuatà, id est: donec Nominatus aliquis tandem quieta & pacifica gaudeat Beneficii collatione & possessione: & hoc casu potius est ad primum jus accumulatio, quam variatio, *Chockier pag. 24.*

An verò & Imperatori competat facultas, ut concedendo Preces possit immutare naturam Beneficii e. g. si in Ecclesia omnes deberent esse Comites, Barones, Nobiles, aut Doctores; An possit nominare aliquem istis qualitatibus carentem? omisâ Chockieri distinctione: An Imperator ut Patronus conferat, utpote extrà materiam vagante *R. cum Hermes de Jur. Reserv. & Reg. Q. 16.* simpliciter Negativè, non enim potest Imperator jus Ecclesiæ convellere. Accedit, quod limitata potestas transeat cum suo onere, ideoque tenetur nominare secundùm qualificationem, quâ tenebatur Collator ipse providere, uti & is, ad quem sit devolutio, adeoque concedere Preces hominibus illius qualitatis secundùm naturam institutionis Beneficii, & denique ubicunque Dispositio Fundatoris est certa respectu certæ Personæ & loci, non potest alterari. *Leuen. hic Q. 611.* Sed quæres: Num ergò Imperator concedendo Preces nequidem de novo poterit apponere conditionem. Quod pariter negatur *ex Cap. 2. de Elect. in 6.*, nisi talis sit conditio, que tacitè instit: sic valet collatio Episcopi, qui confert curatam Ecclesiam sub conditione: si resignavit primam; nam hæc tacitè uest, *Cap. de multa, de Præbend.*

§. 6. Dixi Spho jam præcedente: per mortem Precistæ non impediri Imperatorem, quin alium substituât. Quæstio jam est: An per mortem Imperatoris Precista pariter non impediatur, quominus eveniente vacatione utatur Precibus? & *R.* non impedi. Mirè tamen Quæstionem hanc pro, & contrà defendit *Chockier pag. 53. & sequentibus.* Verùm cum Sententiæ Negativæ & assilat observantia, optima dubiorum interpres, cumque assilat Juris ratio, cum per Nominationem Cæsarem,

ream, & acceptationem Preciſæ res deſerit eſſe integra, Preciſæque jus aliquod ad vacaturum imò (aut quod optaverit) Beneficium ſit quaſitum, hanc Sententiam etiam in Puncto Juris admitto indubiam, præſertim quia Imperator primarias Preces exercet vigore Supremæ Majeſtatis Imperatoriæ per Conſuetudinem inveteratam & approbatam qualiſcatæ, quapropter Preces Cæſaræ ſub hoc reſpectu reales potiùs, quàm personales dici debent, quæ morte concedentis non exſpirant, licet effectum nondum habuerint. Id quod confirmatur per hoc, quod Commiſſio Executoribus ad exequendum Preces dari ſolita non regulatur adinſtar mandati, quod re integrâ exſpirat, ſed ſit inſtargratie, quæ etiam durat poſt mortem concedentis per *Cap. ſuper gratia 9. de Offic. Et Potest. jud. Deleg. in 6. per totum.* Imò Preces adhuc valent, ſi Imperator alicui eas conceſſit Verbo, vel Signatura, & moriatur ante expeditionem, *Hermes Cap. 11. N. 23.*, ubi tenet, quod Succellor in Imperio teneatur eas expediri facere; nam in lingua Principis ſtat gratia, in Scriptura Teſtimonium, in executione Commoditas: conſequenter Scriptura non eſt de forma eſſentiali, ſed ſolum de probatoria. Nec denique Imperatori circâ jus Precum obſtat Præſcriptio, contra Privilegium enim conſiſtens in voluntate Privilegiati non currit Præſcriptio, ſi eo uſus non fuerit, dummodò tamen alii (id eſt Prædeceſſores) uſi fuerint. *Leuren. hic Q. 625., Chockier pag. 21.* Hæc de eo: quis Primarias Preces exerceat? dicta ſufficiant.

§. 7. Quod *2dum* Capitis præſentis membrum attinet, quo Jure ſcilicet Imperator Preces exerceat? Quæſtio eſt non paucis involuta difficultatibus, totque hic videris penè ſententias, quot in Primarias Preces Scriptores. Alii enim jus illud ex Jure Majeſtatico, illique adhærente Jure circâ Sacra. Alii ex Dignitate Imperatoris Canonicali, quam in quibusdam Eccleſiis accipit, fluere credunt. Quidam ad Coronationem Imperatoris ſolummodò provocant. Nonnulli Fundationem & Dotationem Eccleſiæ, Privilegiolorumque Conceſſionem, uti & Eccleſiæ Deſenſionem & Advocatiam ſontem unicum aſſignant. Multi ex conſuetudine antiqua & approbata, multi ex Indulto Summi Pontificis Jus illud deducere adlaborant; quæ poſtrema Sententia tempore Joſephi I. Romanorum Imperatoris, Sacerdotium inter & Imperium, Summum intelligo Pontificem inter & Auguſtiſſimum Imperatorem varios cauſavit motus, & quamvis diſſidia inde orta fuerint compoſita, attamen cum nondum autoritate publica deſinitum, undenam Imperatori jus Precum primariorum competat, ſed uſque adeò poſt tempora Joſephi I. quæſtio illa acriori, quàm unquam antea Studio inter Authores diſceptetur, malè mihi verti non autumo, ſi præreſentiſſas Sententias paucis diſcentiam. Veriorem verdò, ſalvâ tamen utrique Poteltati & Cæſaræ

debita, humillimâque Veneratione suis rationibus paulò latius corroborem.

§. 3. Ac primam quidem quod attinet Sententiam, est illa Scripturis Protestantibus compluribus propria, verùm præter alia, quæ Viris in Historia tam Ecclesiæ, quam Imperii versatis relinquo fundamenta, sciscitari merito ex illis possem; si Imperatores Preces exerceant ex Jure quodam Majestatico, & circa Sacra. Cur ergò solam sibi adstrunt, & semper adstruxerunt Precisæ Nominationem, relicta Collatoribus Ecclesiasticis Ordinariis Collatione & Institutione? II. Cur in suis Diplomatis Juris hujusmodi Majestatici, & circa Sacra omninò immemores provocant ad Antiquam, eamque approbatam consuetudinem? III. Si tam Sanctè credant Protestantes, adesse tale Jus circa Sacra, & Majestaticum, cur in Pace Westphalica super Precum Exercitio fecerunt controversiam? dilucidè comprobantes: ex Jure Majestatico, aut circa Sacra Preces Imperatorias non profuere. *Idè* in ordine allatæ opinioni non multum quoque inest roboris, quid enim Dignitas illa canonicalis, non realis, sed honoraria? II. cum Imperatores in quibusdam Ecclesiis, & quidem Cathedralibus honorariam illam adepti fuerint Dignitatem, cur Preces exercere potuissent in aliis Ecclesiis, ubi numerum Canonicorum non sunt recepti? III. Imperatores nunquam tale Jus in Ecclesia S. Petri romana sibi prætenderunt, licet ei speciali Canonico ritu quoque fuerint adscripti? *3tia* Sententiæ, Patroni vel erunt intelligendi de Coronatione Pontificia, & scimus, Carolum V. ultimò fuisse per Pontificem coronatum, Successores tamen illius Jus Precum nihilominus continuasse, vel volunt intelligi de Corona Germanicæ, & obstat tum quod *supra* §. *hujus* *Cap. 2do* dixi, tum quod nullum à tempore dicti Caroli V., imò à tempore creatorum Concordatorum usque ad præsens ævum existat Diploma Cæsareum, quod ullam Coronationis eam fontis hujus Juris mentionem faciat. Tutius his procedere videri possent, qui in *4ta* *suprà* recitata sunt Sententia, Cæsarique Jus Precum tum ex fundatione & Dotatione Ecclesiarum, Privilegiorumque concessione, tum ex Advocatia, totiusque Ecclesiæ Defensione adstruere fatagunt. Verùm licet hanc opinionem, si loqui velimus de Causa Precum remota, & occasionali (intellige illa, cujus intuitu Capitulo Dissertationis meæ primo dixi, incepisse actus illos notorios, publicos, continuos & uniformes) licet, inquam, sub hac limitatione Sententiam illam approbem, non tamen iis authoribus assentire potero, si de unico Precum Primariarum fonte, deque earum Causa proxima id sentiant; nulla enim Diplomata Cæsarea ad hanc Privilegiorum Concessionem, ad Ecclesiarum Fundationem, Dotationem, aut Advocatiam unquam provocarunt. Imò si Advocatia Ecclesiæ foret proxima Primariarum Precum causa, cur nec olim, nec hodie Imperatores illas Preces exercuissent in Ecclesia romana, cujus tamen jam tum à tempore Caroli Magni etiam Advocati & Defensores existunt?

§. 9. Restant examinandæ duæ posteriores Sententiæ , ac illi quidem, qui Jus primiarum Precum ex solo Pontificis Indulto Imperatori tribuunt , maximè se fundant in Literis Clementis XI. initio Sæculi Nostri sub Josepho I. ad Capitulum Hildesienſe emanatis , quas videre poteris *apud Oligenium pag. 172.* , in quibus Summus Pontifex affert I. Nullum resistere Jus penès Cæsaream Majestatem dirigendi Preces Primarias, multoque minis sub comminatione pœnarum, quarum vi possint commendati talia Beneficia assequi. II. Fas nãnque non esse Laicæ potestati , Collatores Ecclesiasticos cogere ad conferendas Preciis Præbendas. III. Pergit : Jus illud nisi Autoritate Apostolica fulciatur in Germaniæ Partibus non posse obtinere, cum Concordata sint in contrarium, IV. Provocat ad Exemplum tot Imperatorum à Friderico III. ad Leopoldum usque, qui hoc Indulto se curaverint muniri, imò huic, nempe Leopoldo, cum Preces Indulto destitutus voluisset exercere, non exiguam, nec contemnendam Collatorum Germaniæ partem restitisse, Preces nec admisisse , nec Executioni dedisse. His quatuor ex Epistola Clementis deproptis rationibus accedunt totidem aliæ ab Authoribus hujus Sententiæ passim proferri solitæ I. Bullas Pontificias volunt id evincere in verbis = *de Nostra mera liberalitate.* Item, *de Apostolicæ Potestatis plenitudine* ab Imperatoribus aliàs certè non admisis. II. Variè in eisdem Bullis jus hoc Cæsareum esse coarctatum. III. Ex Praxi, quæ constat, Lites ratione Precum exortas in Curia Romana decidi. IV. Ex natura Nominationis ad Beneficia, cujus Jus, cum spiritali esset annexum Imperatorem de se hujus Nominationis fore incapacem : juvat hæc tùm ex Epistola Clementis, tùm ex ipsis Sententiæ præfatæ Authoribus deducta Argumenta paucis refutare. Et I. si nullam Jus resideret penès Cæsaream Majestatem dirigendi Preces, undè tot Imperatores, undè ipse Rudolphus I. Princeps pietissimus Preces sine Indulto exercere? provocantes ad antiquam & approbatam Consuetudinem, indeque, se, aliàs, incapaces, habilitatos non ignari. II. Cur Imperatores Juri huic suo legitime acquisito insistentes non potuissent comminari redditum, aut Privilegiorum Subtractionem? non per hoc in jura Ecclesiæ involantes, sed Jus sibi questitum conservantes. III. Quod argumentum illud ex Concordatis petitum concernit, *agam infra Cap. IV. §. 2.* IV. Dicit Summus Pontifex : quod tot Imperatores curaverint se *muniri* Indulto ; ergo debuit aliquid adfuisse, quod muniretur, quod enim non est, muniri nec potest; majori facilitate obviatur rationibus à Scriptoribus allatis, I. verba illa = *de nostra mera liberalitate*, & similia = cur Imperatores non permisissent inseri Bullis Apostolicis probè gnari, verba illa non replicare super Jure Precum sibi de novo concedendo, sed jamtùm competente muniendo. II. Cum venia istorum Authorum nego : Jus illud Cæsareum esse variè coarctatum per illa indulta, nam plus dico, est amplia-

pliatum; datur enim inibi Imperatoribus Facultas, constituendi Executores Ecclesiasticos, qui Censuris Ecclesiasticis Collatores Ordinarios fortè Precisis resistentes cogere possint, de quo latius *infra Cap. 4. III* Lites circa Preces exortas non in Curia Romana, sed in Judicio Imperiali Avlico decidi, Regressu usque adè Romam prohibito, non unum hodie adest præjudicium. IV: Nec obstat; cum Imperator legitima Consuetudine sit habilitatus. Hæc paucis dicta sufficiant, pluribus §. *insequenti* stabilienda.

§. 10. Devenio ad Sententiam è diametro contrariam, cui insistens juxtà allatam *Cap. 1. §. fin.* Juris Primariarum Precum Definitionem. Dico: Augustissimo Imperatori Jus illud competere *ex antiquissima, & approbata, ab Antecessoribus Divis Imperatoribus ad eundem deductâ Consuetudine.* I. In hac namque Consuetudine se modò fundavit in Rescripto Precum Rudolphus I. Sæculi XIII. Imperator, nec constat: quod Ipse, aut Ejus Prædecessores Indultum expetierint, & tamen Preces exercuere. II. Ab ævo dicti Rudolphi ad tempora Friderici III. nullum adduces Diploma Cæsareum Primariarum Precum ullam Indulti Apostolici mentionem faciens. III. Nullum quoque ad hæc usque tempora reperies ad antiquam illam, & pro tempore Rudolphi I. modò approbatam Consuetudinem non provocans, IV. Ista Consuetudinem legitimè esse introductam apertè constat *ex Cap. Dissertationis I. §. 3. V.* Imò Collatores Ordinarii, sive illi fuissent Summi Pontifices, sive Episcopi, sive alii, non tolerassent tales actus, multò minùs Precisis Cæsareis dedissent collationem & institutionem, quam dum per tot Sæcula dederunt, certe ipso Facto toties repetito Consuetudinem istam antiquam speciali suo consensu firmarunt, & hinc rectè Rudolphus se fundat in *antiqua & approbata Consuetudine.* VI. Si nullum Indultum Apostolicum unquam supervenisset, quis negasset, Imperatores licitè perexisse in antiquâ & toties tùm Summorum Pontificum, tùm Collatorum Ordinariorum tacito speciali, imò satis qualificato consensu approbata Consuetudine; Etenim si hanc Consuetudinem nec Summi Pontifices, nec Ordinarii Collatores approbare voluissent, tunc profectò non debuissent admittere Precisas ad Beneficia, eisdemque desuper Collationes impertiri, idque per tot Sæcula, antequàm de speciali Indulto Apostolico per Imperatores obtento quidquam ex Historia istorum temporum legaliter constet. VII. Ipsa Indulta Apostolica ex post supervenientia præexistentem hanc Consuetudinem tantummodò corroborant, sicut Res judicata non constituit, sed confirmat Consuetudinem præexistentem. VIII. Sicut ergò & judices, & Ipsimet usque adè Legislatores tenentur præexistentem legitimè introductam consuetudinem in judicando sequi, & eos, qui in eadem legitimè introducta se fundant, penes illam contrà quoscunque defendere; sic etiam ipsimet Summi Pontifices, & Ordinarii

Collatores obligati erunt, Antiquissimam illam per tot actus Collationum approbatam Consuetudinem observare non tantum, sed & Precistis assistere, ut effectu Primiarum Precum potiantur. IX. Idque eò magis quia dum & Summi Pontifices, & Archi-ac Episcopi, & quoque Ordinarii Beneficiorum Collatores per tot Sæcula & viderunt, & sciverunt, quod Augustissimi Imperatores Primarias Preces publicè, notoriè, continuò uniformiter exercerent, nec tamen contradixerunt, sed econtrà Precistas nominatos ad Beneficia admiserunt, eosdèmq; de illis provide- runt, & provideri sine ulla contradictione passi sunt, certissimè per hunc suum specialem tacitum consensum per tot Sæcula continuatum, ac insuper omni ex parte qualificatum æque fortiter, quantum fuit in ipsis, habilitarunt Augustissimi Imperatores ad Exercitium Primiarum Precum, ac si etiam specialia ad illud Indulta, specialesque concessionem in solennissima forma impertiti fuissent. X. Dumque Augustissimi Imperatores actus istos Notorios, publicos, continuos & uniformes per tot Sæcula in exercendis Primariis Precibus cum effectu frequentantes justissimas habuère causas, quare ad istos actus processerint, ob tot scilicet fundata Beneficia curata, ob tot erectos Episcopatus, & Collegiatis Ecclesias, obque susceptam Ecclesiæ Universalis defensionem. Idcirco sane Consuetudo quoad exercendas Primarias Preces legitimè introducta, ac modò per tot Sæcula ante Rudolphum I. ab Ipsismet & Summis Pontificibus, & Ordinariis Collatoribus per tacitum specialem consensum approbata debet dici Jus irrevocabile Augustissimis Imperatoribus pro exercitio Primiarum Precum tribuisse, quod jus proinde Iphis inivitis adimi nequaquam poterit. XI. Quantum ergò ad Indultum speciale, quod deinde in recentioribus Sæculis Imperatores sat multi obtinuerunt, illud præterquam quod roboret Consuetudinem per tot Sæcula abante legaliter introductam, insuper suos habet speciales effectus, dum per illud redduntur certa, quæ aliàs poterant Imperatorem inter, & Beneficiorum Collatores esse dubia atque controversa, dùmque facultatem Imperatori impertitur ad hoc, ut possit denominare Viros Ecclesiasticos Primiarum Precum Executores, quibus per Indultum Apostolicum sat ampla tribuitur potestas, mediante quâ Collatores Ordinarios Precistas admittere recusantes compellere possint, alios effectus subticendo, qui mox sunt plures, mox pauciores, prout Indultum vel magis, vel minus reperitur esse extensum. XII. Et licet sinè Indulto isto speciali Executio Primiarum Precum hic & nunc non fuerit satis prompta ob Collatorum Ordinariorum renitentiam, non suère tamen Imperatores destituti remediis ad illam obtinendam opportunis & necessariis; patet id ex sequenti formula in Diplomate Precum ab Imperatoribus inseri solita. $\square$ *Contumacia verò vestra, aut contemptu, quod absit, per mensem continuum à die requisitionis numerandam, durante, vos omnibus & singulis Privilegiis,*

Gra-

Gratis, Libertatibus, & Donationibus à Romanorum Imperatoribus & Regibus... eo ipso privatus, & nostrâ Tutitione excutor declarent. = De reliquo ob rationes præadductas & Summi Pontifices, & Ordinarii Collatores ob Consuetudinem legitimè introductam & approbatam, obque datum suum specialem tacitum in illam consensum per tot Sæcula modò antè Rudolphum I. continuatum haud difficulter suam Precisiis impertiri poterunt assistentiam, eò quod ex Consuetudine numeris omnibus absolutà debeat dici Jus esse quesitum Augustissimo Imperatori ad exercendum Primarias Preces, & Precisiæ ad obtinendum earundem effectum. Pro magis magisque firmandâ hæc mea Sententia provooco ad ea, quæ habet Benedictus XIV. in sua Epistola instructiva ad Excellentissimum D. Nuncium Apostolicum Coloniensem Die 28. Octobris 1747. missæ §§. 42 & 43., ubi loquitur de illa controversia, quæ Bonifacium VIII. inter, & Philippum pulchrum, Regem Franciæ super exercitio Precum Regiarum intercellit; Verba Pontificis sunt hæc = Ad Te hujusmodi Ecclesiastica Dignitatum, Personatum, Canoniatuum, Beneficiorum & Præbendarum Collatio non potest quomolibet pertinere, nec pertinet, nec per Tuam Collationem potest alicui Jus acquiri sine auctoritate, vel Consensu Sedis Apostolicæ NB. TACITIS, vel EXPRESSIS = His respondet Rex = Quod collatione Beneficiorum usus est, & utitur, sicut ad Eum pertinet de Jure, & bonâ Consuetudine, sicut Somnus Ludovicus, & alii Prædecessores sui usi fuerunt à tempore, cujus memoria non existit, nec circa hoc fecit, aut intendit facere aliquam Novitatem, nec credit, quod Papa sibi facere velit, qui longum usum suum, & Prædecessorum suorum in collatione hujusmodi novit plenissimè ab experto. = Hac super Controversia laudatus Summus Pontifex in cit. §. 43. adducit Sententiam Thomasini, prout sequitur = In aperto est, tanti non fuisse eam rem, ut merito de ea contenderetur tantopere, & tamdiu, cum & Pontifici, & Regi persuasissimum esset, Antiquos Pontifices non nescisse, & saltem tolerasse hanc Gallicæ Regum Consuetudinem, ex quo fiebat, ut tacita saltem eorum intervenisset consensio, cum ità res se haberet, cum ità utrimque in confesso esset, jam vereor, ut satis causæ fuerit vel Pontifici, vel Regi, quam obrem confiteri decreverant, quod decretere non poterant Juri Regio Pontificum accessisse, SALTEM TACITAM, CONSENSIONEM. = Ex his infero, quod quoad Primarias Preces Cæsareas ex rationibus suprâ latè deductis Juri Cæsario Pontificia accesserit, saltem tacita, Consensio, antequàm ullam speciale Indultum Apostolicum intervenerit, quodque tacita ista consensio Consuetudinem illam inveteratam reddiderit licitam, validamque, eandemque Consuetudinem speciale Indultum Apostolicum superveniens corroboraverit.